

тува нѣкого, както се помжчи да арестува и днес-ка другаря Вълко Гроздановъ . . . Не знамъ дали вече не сж дошли, но съмъ сигуренъ, че тая работа нѣма да я оставятъ така, защото ние застъгнахме интереситѣ на чорбаджинтѣ, пъкъ днешния блокъ, както и сговора, пазятъ тѣхнитѣ интереси. Затуй азъ напомнямъ и предлагамъ да не позволимъ арестуването на никого отъ селото и да стоимъ на щрекъ, защото откъснатъ ли малко, ще откъснатъ и повече. . .

Мандьовъ млъкне.

— Кой ще арестува? . . . Кого?

— Интереситѣ си пазимъ. . .

— Та тъкмо за това. . .

— Нека се опитатъ!

— Мандьовъ, приказвай още!

— Какво ще се приказва!

— Шшшт!

— Слушайте! . . . Иванъ Карамановъ има думата!

Иванъ Карамановъ се изправи. Очитѣ му горѣха. Той изтри потъта отъ челото си, прибра съ дланъ сивитѣ си мустаци и хвърли единъ погледъ:

— Правъ е Мандьовъ! — рече той. — Демократъ съмъ нѣ, трийсе години се борихъ за тая партия, ама ви казвамъ: ржката ми да изсъхне, ако пусна още еднажъ за нея. . .

Въ салона стихнаха. Карамановъ помълча малко, помълча и седна.

— Никакво арестуване! — гръмнаха селянитѣ въодушевени.

*

И макаръ че Мандьовъ не бѣше пророкъ, това което каза, се случи. Една седмица следъ общоселското събрание двама стражари и единъ